

РЕШЕНИЕ

№ 25695

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3970** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). С Решение №4115 / 13.11.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20251110208177/2025 г. по описа на Софийския районен съд, СРС-НО, 93 - ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 24-4332-021328/ 28. 10. 2024 г., издадено от началник Група в СДВР, Отдел "Пътна полиция", с което на К. Д. П., на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 100 (сто) лева, за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от наказаното лице, чрез процесуалния му представител- адв. С. С., с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуални правила - чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че в НП не са посочени доказателствата въз основа, на които се приема за извършено посоченото нарушение. Не ставало ясно какво МПС е управлявало санкционираното лице. Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) бил издаден от некомпетентен орган, в нарушение на установената форма, а констатациите в него не отговарят на обективната действителност. Липсата на съответствие между зададената правна рамка на нарушението в АУАН и НП на самостоятелно основание водило до извод за порочност и отмяна. Оспорват се и

изводите на районния съд за наличие на извършено административно нарушение. От НП не ставало ясно коя от хипотезите на чл. 6, т.1 ЗДвП е нарушена, дали касаторът не е съобразил своето поведение със сигналите на регулировчик, на светофарна уредба, на пътните знаци или на пътна маркировка. По този начин се ограничавало правото му да разбере за какво е санкциониран и съответно да се защити. Заявява искане за присъждане на адвокатско възнаграждение за две инстанции.

В съдебно заседание пред АССГ, пълномощникът на жалбоподателя не се явява. В представената по делото молба от 05.06.2026 поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по жалбата Столична дирекция на вътрешните работи е депозирал писмено становище за неоснователност на жалбата. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София-град, XII касационен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови своето решение, СРС е установил от фактическа страна, че на 08.08.2024 г. лек автомобил марка „М. Ц 300 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. Д., се движил в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [улица]и на кръстовището с [улица]приближава, навлиза и преминава на червен сигнал на работеща в нормален режим светофарна уредба.

Намиращите се на мястото служители на ОПП-СДВР спрели водача за проверка и установили, че автомобилът се управлява от К. Д. П..

На място бил съставен АУАН № 1386260/ 08.08.24г., в който нарушението било квалифицирано по чл. 6, т. 1 от ЗДП. АУАН е връчен лично на П. и е подписан от него без възражения.

Въз основа на АУАН, при идентичност на фактите е издадено процесното НП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на НП. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за безспорно установени от обективна и субективна страна вмененото нарушение на ЗДвП, с посочения автомобил и при описаните в НП обстоятелства, като е потвърдила НП с наложеното наказание в законоустановения размер.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК и АССГ възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63в ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

НП и АУАН съдържат достатъчно пълно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението както и на самото нарушение. Правилна е преценката на въззивния съд и за

спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат. Налице е пълно съответствие между отразената АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка в НП.

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 6, т. 1 ЗДвП, участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка.

Всяко несъобразяване със светлинните сигнали, вкл. и тези с червен цвят, съставлява нарушение на закона. В НП изрично е записано, че наказанието се налага на основание разпоредбата на чл.183, ал.1, т.5 ЗДвП, която гласи, че се наказва водач на МПС, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. Поради това дадената от административнонаказващия орган квалификация на нарушението отнесена към словесното му описание и санкционната норма позволяват на нарушителя да разбере защо е ангажирана отговорността му и не нарушават правото му на защита.

Нарушение на процесуалните правила от категорията на съществения, което винаги води до отмяна на акта, е само онова, което е довело до невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство следва да бъдат приложени. Нарушаването на правото на защита не се презюмира, а подлежи на преценка за всеки конкретен случай. От самото начало на образуваното административнонаказателното производство касаторът е узнал за какво точно нарушение му се търси отговорност, като по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а впоследствие и жалба срещу НП.

Процесните АУАН и НП очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение на позитивни правила за поведение. В тях са описани по изискуемия от закона способ относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно. Следователно К. П. е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

Най-накрая всеки правоспособен водач е длъжен да познава правилата на движение. Ако за него е неясно къде точно е уредена забраната за преминаване на червен светофар, респ. каква забрана съдържа червения цвят на светофарната уредба, това сочи на липса на основни познания за управление на МПС, а не на незаконосъобразност на НП.

При преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в съвкупност, недвусмислено и категорично се налага изводът, че К. П. е извършил виновно вмененото му нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, понеже е преминал през процесното кръстовище с управлявания от него автомобил при червен сигнал на светофара, за извършването на което административнонаказващият орган му е наложил при спазване на съответната процедура предвиденото в чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП наказание.

За неизпълнение на това задължение административнонаказателната разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП предвижда налагане на "глоба" за физическото лице в размер на 100 лв. Административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал

законосъобразно съгласно посочената разпоредба, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в неговия абсолютно определен размер.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са изложени отново и в касационната жалба. Поради това касационната инстанция намира за ненужно да я повтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63в ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение.

По изложените съображения, оспореното решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева, определен при съобразяване разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, което своевременно е своевременно поискано в депозираната преди съдебното заседание писмена защита. Сумата следва да бъде превалутирана в евро - 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4115/13.11.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20251110208177/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА К. Д. П. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и 47 цента) евро, разноски за касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: